

Novi zvon

Igre brez meja

Zvonovski slovarček fetišev in praks je edini uvod, ki pričujoči erotični številki ne dela prevelike krivice. Če se domislite kakšne dodatne ali drugačne razlage, nam jo le pošljite, prav tako pa so erotična dela zmeraj dobrodošla tudi v netematskih številkah.

Dominacija – dobronamerno diktatorstvo

Gozdna erotika – transpozicija botaničnih motivov na tematsko jaso spolnosti

Roleplay – ljubiteljsko opravljanje gledaliških poklicev, npr. igrilstva, režije in kostumografije

Urad za zadovoljitev potrošnikov – plačano delo v nočni izmeni

Vanilija – okus, ki naj bi bil splošno priljubljen

Voerstvo – 1. ljubezen do spektakla; 2. izgovor za zadovoljivo stanje, ki je v svojem jedru posledica lenobe

Vodovodni fetiš – neskončna fascinacija z urinom in fekalijami

Novi zvon, letnik I, številka 6

Urednici: Ada Černoša, Gaja Jezernik Ovca

Mentor: dr. Tomo Virk

Oblikovanje: Ada Černoša

Naklada: ∞

Ljubljana, junij 2012

KAZALO

Uvodnik	1
Kazalo	2
Davorin Lenko: Mlade igralke-vodnarke; Seks kot stanje	3
Davorin Lenko: Čas 0; Groza, groza	4
Davorin Lenko: Vodnarjeva doba	5
Domen Bertoncelj: Mornografsko zvenenje; Misijon	7
Kristina Pranjič: [cikel brez naslova]	11
Nevenka Klemenc: Ljubimec	14
Mariša Romih: [brez naslova]	15
Gregor Brdnik: Naslada	16
Ivana Kobal: I.	17
Ivana Kobal: Zavesa	18
Patrik Holz: Dvoje	19
Gaja Jezernik Ovca: Zjutraj; Ko nihče drug ne dojame tvojega humroja; Razgovor	20
Gaja Jezernik Ovca: Markiza O...ška; Zanikanje; S ...	21
Gaja Jezernik Ovca: Pod rdečimi čipkami	22
Andraž Čož: Fedja	23
Žan Žveplan: Insekt	28
Aleksandra Surla: Balerinke	31
Inidra Mujanović: Igra	34
Ada Černoša: Lär dig Svenska	38
Anja Radaljac: Degradacija neke češpljice 5	47

Davorin Lenko

Mlade igralke-vodnarke

Sedim na sekretu in v roki
držim odprto beležnico
pa ne morem ne srati
ne pisati. V tem trenutku sem
akt pisanja
sem Užitek
mazohizem
sem samonamenski sadizem
jaz sem inter-tekst
in sem telo
imam telo
čutim se
razdajam se
glej! torej sem

Gledališče – oko
oder – scena
igralka – Medeja
estetika teles, ki poslušajo
sama sebe.

Preznojene balerine obratih pazduh pa
se
nemoteno vrtijo dalje
v igralnici prostorov.

Seks kot stanje

Ne morem dihati
brezspolno
bolškim predse
ves boleč
povsem trenuten
nepovraten
v večnem tranzitu
seksualnosti
mazohistično
nenadkrijiv

Čas 0

Breje ženske oteklih prsi
si v svilnati svečavi
utirajo svoj zlat urin
v temno in razgreto kožo.

In nič se ne zgodi, tu bo
– se zdi – vedno vse ostalo isto:

Breje ženske oteklih prsi
si v svilnati svečavi
utirajo svoj zlat urin
v temno in razgreto kožo.

In nič se ne zgodi

Groza, groza

Kam gredo prazna, bela sobotna jutra
ko umro in kam gredo grmenje, bliski
in nevihte po omrtvičenih nočeh?
Kam gre pepel v kozarcih od šampanjca in
kam gredo zapuščeni kondomi v denarnicah in
v straniščnih školjkah?
Kam gredo ko umro?

Testosteronska pokopališča.

Testosteronska pokopališča so najgroznejša
stvar na svetu.

Vsak moški bi rad slišal, da
fuka kot bivol
ali pa da vsaj liže pičko dobro kot
brazilska doga, toda večino časa preživimo v preprosti grozi,
grozi
testosterona in
testosteronskih pokopališč.

Vodnarjeva doba

I (Duša)

Pohota.

Včasih razmišljam o slapovih
hladnih kaskadah, polnočnih tolmunih
vodometih; pa o vodnih nimfah
muzah
prelepih las in modre kože
hemoroidnih anusov
ki štrlijo v zvezdnate noči kot temna očesa
nedoumljivih stanj in oblik
seksa
duše nekega bitja
polnega urina
in blata
in jajčec
in duše
urina

II (Doba)

Ko je Sade spal, je sanjal o meni
ikre gliste črvi kače
v jajčnikih, modih, mehurjih, črevesih
trebuh
drobovina
ikre

Pohotne gliste stegujejo svoje tanke
otroške ročice v neka nebesa

Jaz sem Sadove mokre sanje
v kratkih
sunkovitih izlivih
urina-sperme
se izlivam v
ta vroč in svetel
sončni svet
kjer me medse sprejemajo ženske v poznem avgustu
svojih tesnih življenj in katere pod krošnjami preteklosti
s svojimi feromoni dojijo
indiferentne otroke prihodnosti

in nisem slep
ne tu
ne v tej Arkadiji

Izgubljam se v gostih tekočinah
njihova tekstura me spominja na pra-pizdo
vseh naših mater, sester
občasnih ljubic
nato ponoči v bombažaste tkanine
diskretno izpuščam tekočine
ikre, sanjam o Sadu
in on sanja o meni
v meni
in v tem trenutku čistega egoizma
zrem neposredno v
zoro Vodnarjeve dobe
in sem Barthesova écriture
... izlijem se – tiho

neprisotno
neprištevno
neenako
neopredeljeno
nedokončno
nepriznано
neprizanesljivo
neprizadeto

III (Somrak)

Zaspimo torej na ta predvečer vodnarjeve dobe.
Zaspimo in sanjajmo sladke, zrele sanje.
Jutri vstopamo v vodno mesto mojih rojstev
kjer se je vse pričelo.
Bom pripravljen?

Domen Bertoncelj

Mornografsko zvenenje

Veščina brezobrazja kuje blato,
Rutina vaških šlap obnavlja moko,
Daljina smrtnih muz preklinja stroko,
Pečina smotra ženšči vse možato.

Volkovi begajo neumno jato
Nesramnih tihotapcev pred poroko,
Bežečih v omamo goloroko,
Usmerjenih v nebrzdano potrato.

Omamljaj se, saj zemlja nima smisla;
Počne po ciklih, vzemi zgled na znanje,
Izpij grenkobo – pravi žena kislja;

Resnična trobelika – strašne sanje –
Razcoklaj se in zdrami svoje spanje,
Zajemi vse – prični popotovanje.

Misijon

Prijazni menihi okroglega trga
Ponavljajo pesmi sekvenčnega kova,
Nostalgično tiha bedi ustanova;
Misijonska obzorja duhovnega.

Spomini ljubezni, nedolžnost 'zgubljena,
Prestrašena ritka od mraza zasmrka,
Veseli junaček v globino se trka,
Dekletce mladostno postalo je žena.

Zapovedi nežne, veselja obrata,
Ob vznožju samotnega – glej – samostana
Prebujata se prastara vera pogana –
Dvosvetnost na zemlji in dva postulata.

Večernice Zdravomarijo zvonijo,
Dekleta na tratih po fantih dišijo!

Vznesena burja prek junaka šine,
Iz pikčastih nakaz razvname glavo,
Brez pameti organ načne postavbo,
Ki v daljni čas poganja korenine.

'Zgubljeni stalno grabi si kocine,
Razpira veko v strasti kot za stavo,
Po brizgu smrti toži poniglavo:
Prekleta zver – lepota te deklina,

Minila si v prezir do vsega spola,
Ki z glasno prednostjo v tišini vabi,
Pozabljaš pa na to, da ženska gola

Nič drugega počne, kot da naravi
Plačuje dolg, ne ozira se na škofa,
ki zmešal je vrednote vsej pojavi.

Tvoj tanek vrat in tvoj pogled pohote
Se križa s sliko, ki jo mati kaže
In tvoje joške prav prikladne baže
Budijo gon na lestvici trdote.

Lepljiva snov prek tvojih zob lepote
Z nedolžnim nosom vajenim blamaže
Brez treme razprodaja svoje draže,
po koncu mirna, vajena tihote.

Oblast časti v napačno sili vero,
Ki si podreja v mislih vse ostalo,
V resnici pa povzroča sivo mreho!

Se je milijarde žensk že dol dajalo
Brez žalosti, potreb in prav veselo,
Še preden si spoznal, da gre za šalo.

Popolni hod med popkom in stopali,
Premikaš krilo v ptičje lahkem risu,
Pod njim pa senca v nožničnem obrisu –
Za uverturo pojejo anali.

Po razširitvi v tvoji magistrali
Dodaš motiv še nožničnemu frisu,
Napete žile v ritnicah po vtisu
Naslavlajo vrhunec tvoji mali.

Nedoumljiva želja me črviči:
Kako lahko si dala temu starcu,
Tako si lepa, pa so vsi ti tiči

Kot po predmetu rinili po stasu,
Potrebni, nesposobni pridaniči
Pljuvali spermo so po tvojem jazu.

Rdečina krvavi rdečeglavca,
A ne spusti ga, da se mu razlije,
Vztrajno mu napenja litanije
In brezobzirno vzgaja si plesalca.

Resnega, brez treme zajedavca,
Ki pozna erotične prerije,
Mu pot je cilj – dao filozofije,
Enotnost duh – telo je srž sesalca.

Odblesk tatuja tvoje kože drami,
Privlačni gon začinja energije
In jih stopnjuje v reči med nogami..

Prežemajoč občutek harmonijo sije,
Enotnost bitja po ločitvi vzklije,
Še smrt je nična brez pornografije!

Razvpita stegna vražje poliglotke,
Ovita v dražni material ploditve,
So vajena takojšne potešitve,
Odvržejo pretesne sanskilotke.

Horda šibka pred močjo pilotke
Na dan postavi svoje mehke svitke,
Jim z ussti nudi mnogovrstne užitke,
Računa na izbrizgane prihodke.

Ob času rosнем maže moško mano,
Prek rdečih lic, zatekljih od garaštva,
V očeh odseva srečo zaigrano.

Nič ni ostalo moškega bahaštva,
Kot trop drobnice gledajo bolano,
So od pohote ostala le prostaštva.

Kristina Pranjč

1.

Moje pesmi, moje sanje,
moje krvavo igranje
na tvoje nožne prste
in božanje las.

In to tvoje bežanje,
neprestano odtekanje –
ko se daš name
in vame.

Obtežiš in pobegneš.

Moje pesmi, moje sanje,
moje krvavo igranje.
Neprestano odtekanje.

2.

Od znotraj
me vedno bolj daviš
in puščaš odtise,
da se množijo.

Po tihem,
vse globlje
se v meni razraščáš.
In ko se ob večerih
v mene vračáš,
se ti tkivo vda
na poseben način.

Vse težje
te izgovarjam.
Glas se mi krha,
ko te goltam –
vse do srca.

Kot da se spuščam
na rezilo noža

3.

O, blažene device
za menoj,
ustrašite se konja,
ki dirja.
Jaz se ga nisem.
Jaz sem ga božala.

Lase sem
zdavnaj razpustila
in z njimi
vlekla črte
po telesu.

Na mestu
sem gorela
in ugašala,
ko sem ponudila
roke.

Na mestu
sem negibna,
stokrat mrtva,
ko trakovi v laseh
z vetrom
plapolajo.

4.

Vedno me prime
za rob krila.

Usede se nanj
in gre tako do roba
ljubkovanja.

In ko gre pod in čez,
poskrbim,
da se potrudi,
da razprem krila.
Na široko –

– Odprte oči.
Odstranijo rob.

5.

O, Gospod,
tako je, ko si izbereš
usodo
sam.
In jo pestuješ.
Ješ jagode in se sesedaš
sam vase.
V telo, ki boli
in v dušo, ki je ni.
Na koncu ostane samo
spoznanje.
Laganje.
In odpiranje/zapiranje nog.
Ker si prosila
in bilo ti je dano.
Pestovano.

Jagoda v grlu me davi.

6.

Obraz zavrti se
v spominih tisočkrat,
ko se mišice sprostijo.
Ko misli grešijo
in drgnejo tisto,
česar telo ne drgne.
V topli sobi,
kjer se ne diha na glas.

7.

Naj padajo telesa
ob telo.
Naj bo napoved
za ta teden sončna.
Naj bo.
Odeta v nič
manj kot kožo.
Premočena do krvi.

Nevenka Klemenc

Ljubimec

Soparna dlan ždi nad jezerom.
Pod karminskim plaščem lune
skoraj boleče drsi vanj.

Razgaljen val plane k višku,
in globko razpre svojo gladino.
S tvojimi očmi zre vame
kot lačno neurje.

Razpenjeno se zažene v spomin
in me vleče v svoj plamen.
Njegova pena šepeta o jutrih
in slanem prebujanju,
o nočeh, ki se lesketajo na golih prsih.

Sladka je njena kočija na cvetovih jasmina,
hrepeneča med oboki raztopljenih poljubov
in silo, ki drobi zemljo in trga oblake.
Vsa ta bližina neba,
ki se spaja s telesom,
in vrtinči sončne erupcije,
vzame dih oceanom.

Počasi, kot hrumeča plima
napolni skrčene votline
in njeno sunkovito mrmranje
odnaša prostor in čas.

S tvojimi očmi zre vame.
Skoraj ljubeče.
Ko predre sanje do resničnosti,
razpusti svoj objem,
in omahne prek skalnih pečin.

Vse do prve oseke
in pogleda na uro.

Maruša Romih

Nariši mi
nežno z
naslade
polnimi prsti
po prsih
sledi do
skrivnih poti
vodečih
v trenutek
ko ti ne morem
več bližje.

Izriši mi
misli,
igrivo,
z ustnicami na
oči.

Objemi
presežek mene
zate
in ostani,
v afektu neba
preden
izpusti dež,
nad
mano,
ARHangel.

Gregor Brdnik

Naslada

Tvoj torzo ma spravlja ob pamet,
ustavljam se ob tvojih sladkih ustnicah,
med tvojimi rokami mi zaigra nasmešek.

Ujamem ritem, ritem divje naslade,
utapljam se v zvezdnih poljubih,
kričim od užitka.

Greva do vrhunca,
greva med zvezde,
mogoče ugledava nebeška vrata,
da,
me pustiš osamljenega pred njimi

tako kot vsako noč.

Ivana Kobal

I.

v vse koticke
mojih koral
vse zacvetne pore.
sadiš s svojimi
drevesi
v mene
Drevesi v mene.

Budi se zemlja.
(blatna, mastna, rjava)
Ko gneteš življenje,
se steka
v meni,
se steka v meni.
ki se mu še vedno
čudim
in se ga bojim –
saj veš,
da se ga bojim.
ne vem.

Kričim zvedavi šum od vej,

In ližem stebela tulipanom.
zelene sokove srkam.
Lep si,
gozni mož,
lep si –
ko češeš moje jezike.
Lep si.
s slino
gladiš moje mreene. Da za tabo cvetijo
so rdeče
so rdeče, zelene.

Te ljubim.

Zavese

Čakam te, da te omočim s slino.
sanjam te v postelji, sama
da boš prišel in mi prodril v dušo
razmršil trake in kodre
Čakam te, da te omočim s slino.
Z dlanmi ugrabim tvojo glavo
jo ljubim
kakor bilke trave ljubijo čase,
ko se jim mesečina pusti ujeti

Večer je in zvečer te čakam.
Odstrla bom zavese.

Patik Holz

Dvoje

5. februar

rjuha , suha

koža, nepobrita koža,
te razkoplje do orgazma.

Šepet divjih lic -

kot trikratna meja trplenja,

kot trikratna mera zadoščanja

Sredi zime v indijanskem poletju,

V zavetju stalagmitskih prsi,

z dotikom ustnic spet ubijaš svet.

rjuha, nič več suha

od obličja prevzeta.

Ta substanca najjinih dni

spet odbija tišino med nama

Got it bad for you! I got it bad!

Oh I'd stay up all night to see if you're the kind of girl that bites.

You're not some China Doll I'd get over soon.

You got mesmerizing advertising, want to make love to you.¹

Ne trpinči me več,

you got me hard, baby!

---

¹Queensrhye - Got it bad

Gaja Jezernik Ovca

Zjutraj

Predrami me vonj tobaka ...

Mehka varnost odeje
gladi moje golo telo.

Ko nihče drug ne dojame tvojega humorja

Ne bom zardela
ali se
hihitala;
le rahlo ukrivljen
kotiček ust
bo razkrival,
kaj v mislih
počnem
s teboj.

Razgovor

Zamokli glasovi.
Samo par metrov stran.
Samo eno steno stran.
Roka na mojih ustnicah.
In okoli mojega pasu.
Popravim si obleko
in z blago rdečico odidem.

Markiza O...ška

Mrak. Preveza.
Le čutim.
Tebe.
O!

Zanikanje

Ne reci,
da bi se mi odrekel
v poznih večerih
ob kozarcu vina.

Ne reci,
da si ne želiš
navlažiti prstov
v moji mladosti.

Ne reci,
da me ne bi slekel.
Kar tu.
Zdaj.

Jaz bi te. Močno.

S ...

Skeleč občutek se širi preko gole
kože.

Občutek sramu.
Vem, da sem bila
poredna.
Še me kaznuj.

Pod rdečimi čipkami

Njen prijetno grenek okus
me je le še bolj podžgal.
Ni se mogla upirati ...
Ni mogla prikrivati,
kako močno ji prija ...
Oblila me je njena hvaležnost.
Nasmehnila sem se in ji spustila
krilo.

Andraž Čož

Fedja I.

Ko sem hodil po velikih firmah in prodajal svoje mlado telo, sem si nadel umetniško ime Fedja. Tudi na vizitki je pisalo Fedja, cifra je bila pa za predplačniški telefon, saj sem bil že od prej rahlo napsihiran glede spremljanja telefonskih pogovorov, še bolj pa smsov. Hodil sem, ko sem bil mlajši. Ne da nisem vedel, kaj si želim, le vedel sem, da tega še nisem počel. Tako kot favelski otroci streljajo ljudi. Ne vejo točno zakaj, le vejo, da tega še niso počeli. In tudi stvari niso imeli. Kot je denar. Ali zlatnina. Ali posilstvo. Vse to je okej.

Sedel sem v banji, vode je bilo do približno četrtrine, bolj malo, bilo je pa tudi bolj mraz. Kopalnica dokaj stara, čeprav ne stara, ampak bolj starinska, to se prostorom vcepi kar samo, ko vidiš zrak v njem trikrat na dan, več kot dvajset let.

Predstavljam si tudi fetišizacijo delovnega traku s strani delavca, če dela ob njem in zлага nanj stvari vsaj dvajset let, bo težko odstopil mesto komu drugemu. Če fukaš ženo dvajset let, ti je težko nehat. Če je pol leta, že veš, da boš lažje odskočil.

Sedel sem v banji, sam v fletu, ki se je razprostiral čez obilico sosednjih stavb in sedel sem v banji, sam v fletu, kjer je igrala tiha, tiha, tiha klasična glasba, kot v vhodih v fužinske bloke, da te pomiri, ko dobiš sodno poravnavo ali sodno izvršitev.

Steady rhythm je droga, Mozart kroglice, metonimična droga.

Sedel sem v banji, že rahlo okrušeni, v bež banji, v umazano beli banji, ki je bila včasih bela, sedaj je umazano bela, ki se je v nji valjalo že toliko in toliko umazanih enkratnih teles, ki so si umivala vse kurčeve luknje in dobesedno, kurčeve vnanjosti.

Sedel sem v banji in se umival, malo pod rokami, vedno je bilo prvo telo, potem šele glava, potem sem se pa še oprhal. Nikoli prej, ker me umazana voda ni motila. Okroglost banje in vneto razmetavanje ventilatorja v grelcu na steni me je uspavalo, z mokrimi lasmi sem se naslonil nazaj in se čisto malo umiril, malo sem se začel božati okoli tiča, s svojimi mehкими prsti sem drsel nižje in prišel do jajčkov, malo sem jih obračal, jih stiskal, jih božal, vse nežno, s strastnimi in nesuhimi prsti, ki so polzeli v viskoznost mila, ki je še ostajalo na kocinah kože, kocinah kože mod. Potisnil sem rit naprej in razširil noge, naslonil jih na rob.

Po nežnostih s samim sabo sem došel do analne odprtine in porinil vanjo prst. Bil je poln mila.

Polna sperme pa je bila moja rit nekaj mesecev kasneje, v Delovi stolpnici, okoli enih zjutraj. Pisarne, ki gledajo na Dunajsko cesto, so bile nepretirano velike, obenem pa sem do tedaj že spoznal varnostnika. Dan prej sem dobil sms, večinoma sem se dogovarjal po smsih in pisalo je: JUTRI OB ENIH PONOCI V N7 2B. Logično, umil sem se, se raztovoril bremena s faksa, razbil nekaj svojih iluzij o sošolkah, sošolcev niti nisem opazil, s svojimi nenamazanimi očmi so me vzbujale še bolj kot me z namazanimi.

Vem, da je spolni nagon bistvo umetnosti, sperma nje črnilo. Ampak, u pizdo materino, sem si želel tega neznanca. Že vnaprej sem si predstavljal pisarno, z umetno rožo, z mizo, s predali in stvarmi, z dragimi slikami ali vsaj poceni reprodukcijami slabih slik, rož in podobnega.

In hoja po kurčevem hodniku, ki je tak, mislim, ima preprogo čez celo dolžino in na koncu visi slika, obenem pa veš, da so čez dan tam ljudje. Potem pa absolutna predaja in rahla zmaga. Slikal sem si okna in uro na NLB-ju, kaj slikal, pač predstavljal v glavi, že cel dan mi je silovito tolklo po možganih in še doma sem govoril o nečem, kar se ne spomnim, ko sem pa hodil po Slovenski, da prispem do Delove stolpnice, sem zagledal kolesarko. Poznam jo s faksa, s širokimi boki in cvetličnimi očmi, korenskimi oboki jošk, to je približno tako, nekakšna ženska z rahlo privzdignjeno pozicijo bradavičk in modrcem 75C.

Pizda, koncentriraj, tisoč obiskov v glavi in babic s stiskanjem ličk, pizda in kolesa na vozovih in podobnih rečeh, vse to gledam in pizda, pizda, pizda. Delova stolpnica.

Ej živjo, a danes spet akcija?

Akcija, akcija, in smejalec v moji glavi se mu je nasmehnil. Nesmejalec pa ne, ker se ne smeje.

Z dvigalom sem se vzdigal, kot se je vzdigal kurac, para, smeh in tragično. Silabotonična verzifikacija je blazno velika (in resna) zadeva, ki jo moram znati. In to ni puhlica, postmodernistično nalaganje neznanih besed, modernistično izživljanje. Je bolj bistvo moje retorične obravnave, mojih intonacij, mojih čistih izrekov, ki si jih tako trudim izrekat, mojih prelepih stavkov; a težko jih izrekam, izrečem recimo *slive so moje* namesto kaj boljšega, kot je v *slivnih koščicah sem našel nekaj* ali kaj podobnega. Če ne drugega, sem se počutil v tistem dvigalu precej lingvistično, brezbesedno sem besedil velike stavke, kot da bi želel biti eden izmed velikih, biti Bukowski, biti Gombrowicz, biti Cankar, biti Jančar, biti Kleč, biti eden izmed manipulativno neznanih, itak me boli kurac, samo da se dokončno zatečem v objem, kaj objem, nisem toliko žrtveni oltar, kot sem pasja kost in nisem toliko zatežen, kot sem včasih umsko len.

Zapiskalo je, sedmo nadstropje. Ura pa malo do enih, itak me čaka že od štirih, malo hodi okoli in se trudi z rožami, v bistvu me ne zanima, kaj je delal, ko je čakal. Ob enih se je domenil zato, ker ni več snažil, konec imajo ob dvanajstih, potem pa še pokadijo dva ali tri, pregledajo še malo in odidejo.

Ura je pol enih. Potem pa še malo, malo, malo. In ne vem, če se gospod skrije pod mizo, da ga čistilke ne vidijo, jaz ga sedaj vidim čez steklo, ima bolj srajčasto postavo kot majčarsko, ne vem, najbrž se včasih skrije, včasih pa ne, ali pa kar plane med čistilke in govorijo o lepem dnevu, da jim jebem rahlo bosansko mater; ta se kaže tu pa tam. No, zagledal me je in če sem iskren, sem ga že videl. Mislim, iste oči kot tisti pred tremi tedni.

Zakaj bi razporejal ljudi na kakšne bolj smiselne celote, kot so to oči? Če bi jih po barvah kože, ne bi prišel daleč. Če bi jih po naglasu, bi si bil preveč otožen, kot da je naglas nekaj, kar definira. Oči pa tudi načeloma ne definirajo preveč, le vidiš jih vedno, tudi ko te fuka v rit, ga lahko pogledaš, če mu pa rečeš, naj govori (da slišiš naglas), pa ne govori.

Je logično. Povezano z njegovo službo. Prej mi je povedal, da je star 53 let. Niti ni važno, le delim rad leta. In njegove oči so počasi postajale kot plastični prti z raznobarnimi rožami; ko sem se slačil; ko sem odvrčal obleke od svojega telesa; ko sem oblekam zagrnil oči in jih usmeril v njegova prsa; ko sem pisknil, le brhko pisknil, tedaj je skočil.

Nisem vedel, da bo skočil in zato sem se udaril v mizo z mišico, pripeto na stegenico.

Ha, a boli? je rekel in sunkovito zavihnel roko in odrinil z mize edino rožo, ki je bila tam. Če bi rekel, da mi je bilo vseeno, bi lagal. Rože sem imel rad in navadil sem se prostora, *pizda, ne rože, in ne, ne boli, a bi rad da boli?*

V tišini je rahlo odstopil nazaj. Res le za malenkost. Opazila bi samo jaz in on. No, saj sva opazila le jaz in on. In s korakom nazaj je spremenil kvadratasti prostor v stožčastega. V polju med njegovo še oblečeno telo in moje, temno, že dolgo ne več belo, moje, malo otožno in zemljasto telo, je izginil zrak. Naenkrat je potegnilo vase strop in zgornji del se je vedno bolj kazal kot špica, vedno ožji je bil in odprtina ni kazala ničesar, le črno črno senco, ki je bila pa tam že od začetka. Le roža na tleh se je premikala, le roža je svojimi listi premaknila svojo pozicijo. Midva je nisva. Prostor je ni. Zrak je izginil in opazil le ležečo rožo. In kupček zemlje ob njej. Kaj moje noge, kaj njegove? Tudi ko je pristopal nazaj, tudi, ko je slekel svoje hlače in s trdim kurcem delal, kar je hotel, tudi tedaj je želja po špici ostajala tam, prostor se je krivil. Počasi, z vsakim prisiljenim iztiskom zraka iz mojega rektuma, je izginjal tudi zrak v prostoru. Pogledal sem vrata in bila so zaprta, bila so drsna vrata in precej estetsko ugodna.

A te boli, Fedja? Fedja?

Ne, ne boli me. Ker če bi me s tabo bolelo, bi se zjokal. S tabo me ne boli.

Fedja II.

Pelinkovec ali spodobno rdeče vino, sem rekel gospodu. Trpel sem s stisnjenimi nogami pod mizo. In gospod je rekel kaj ko bi kaj jedla? Rekel sem ne, rajši ne. Slabo mi bo in prdel bom. Zamrmrmr v odgovor je bil lep. Ko sva spila svoje, sva se šla sprehajat po ljubljanskih ulicah. Ljubljanska promenada je slovela po visoko nataknenih torbicah fitnes folka in lučke so gorele, ko sva hodila po granitnih kockah mimo kazablanke, fetiša, mačka itd. Držal me je pod roko, tako sem si predstavljal. Seveda me ni držal pod roko. Ustavila sva se pred lokalom in opazil sem balkon, na katerem je bila roža. Podstavek za rožo je bil iz istega kamna kot balkon. Tja sem se tudi zavihnel in gledal od blizu, iz mikrostrukturnega vidika vse podrobnosti, vse izklesane malenkosti v tem loncu. Tam je bil že dolgo časa.

Tam, gospod, pa nimate nič za počet, se je oglasil natakakar. Ja, pa sem odšel, preko sobice, po stopnicah in dol in ven in vse je bilo kot prej, le da se nisva držala za roke. Z gospodom.

Tresla sva se z rokami. Iskala sva nove rože.

Fedja II-a

Tam po granitnih kockah, tam sem videl tudi neko majhno dekle v usnjeni obleki, je kritičarka pri Dnevniku, okrogloglavka. In vse se mi je vzdignilo.

Fedja II-b

Ko so me napodili iz lokala, pravzaprav z balkona, kjer sem gledal rože, sva se z gospodom (gospod me je namreč gentelmansko prišel iskat gor) usedla v vmesnem nadstropju in si naročila dvojnega chivasa. Pa še enega in še enega.

Natakarji so zatežili, kaj, kako! Potem so prinesli pijačo. Bilo jih je 5 in izmenjavali so se, da so naju lahko videli. Nisem vedel, da imajo kamere, šele tedaj, ko sem začel delati v lokalu, z drugim imenom, sem opazil, da imajo vsi lokali kamere.

Z roko je zlezal pod srajco in mi stiskal prsi. Kričeče prsi moje matere in bradavice, ki so iztegovale lastne poganjke airwaves čigumijev. Stiskal je prsi, kar močno, z levo roko (sedel je na moji desni strani), z levo roko pa je pil dvojnega chivasa z ledom, jaz pa sem mu vsake toliko zlil polovico v njegov kozarec, nisem mogel spiti vsega, ker se mi je obračalo.

Pod srajco je stiskal moj trebuh in slinil moj popek. No, tedaj je prišel natakara, *lahko kaj ponudim?* in se pritajeno smejal. Ne vem, če se je zares smejal, ne vem, če je dejansko prišel, vedel sem, da me je bilo rahlo sram in nisem vedel, kam naj odrinem gospodovo glavo, ki mi je lizala notranjost popka.

Samo odrinil sem jo in padla je za stol.

Fedja II-c

Sedela sva na stoli v srednjem predelu lokala in gospod me je otipaval po celem telesu. Lizal me je in nekoliko kasneje je z roko sedel k mojemu tiču in jajčkom. Rahlo sem se vzdignil, pomaknil navzdol po stolu, ki je bil neudoben, in nekako užival v tem, ko je gospod razmetaval svoje prste po mojem mednožju. Tedaj sva spila že tretji dvojni chivas in meni je bilo tako slabo, da sem odšel bruhat.

Ko sem stal pred ogledalom, se mi je zazdelo, da sem opazil natakarja, ki se je sprehodil mimo mene, s svojo rahlo nagnjeno hojo in visoko postavo, nisem ga opazil, le strmел sem v ogledalo, ki je zadaj kazalo svoje rože, ki mi je predajalo neko očitno vednost. Nisem je mogel docela sprejeti, ker sem zaradi vonja bruhanja v ustih bolj kot ne pazil, da ne diham preveč. Nisem se onesvestil, saj nisem v risanki, dobro se pa tudi nisem počutil, ko so okoli mene hodili ljudje, ko ti ljudje niso in niso hoteli postati rože ali vsaj izvedenci za rože. Nisem si predstavljal vsega tega bedenja pred ogledalom.

Pesem je bila od Andyja Caldwellla. *Brand new day.*

Just got to let it go. Naslednji dan je bil v ekstazi kolabocionalnih zatrepov v nekem višjem predelu Ljubljane. Kaj bi naredilo kolo, če bi izklopilo luč? Lastno luč, sem si mislil in začel razmetavati telo v okviru nekega konceptualnega začetka, ki

sem ga začel s trenutkom vstopa v svet in ga nisem mislil končati še kar nekaj časa, čeprav me je bilo strah, bilo me je groza obstajati.

Fedja II-d

Ko njuškaš kokain, ko povlečeš z nosom po umazani deski skreta, ki si ga na hitro pobrisal z roko, se občutka energije ne rešiš hitro. Gre namreč za pretiravanje. Ko prvič povlečeš lajno, začneš fetišizirati občutek v nosu, ko zapeče, ko zatrepeta nosna votlina in trenutek, ko se kokain vzdiguje po nosu navzgor, v kri, v možgane, v gibanje, v trepet, v toploto, je dokaj ekstatičen. Je ekstatičen. Zašmrkaš in z roko obrišeš okolico nosu, vendar ne pomaga, še zmeraj te sili k praskanju in strah te je sekreta. Kdo te bo videl? In se praskaš še bolj.

In večje njuškalo si, več se praskaš. Več se praskaš, bolj skačeš. In itak, ko sem se razmetaval, ravno razmetavaš svoje telo, kratka in nežna rokica na rami: konec je. Deklica je prišla povedat, da je konec. Treba it ven.

Odšli smo jest. Burek pri Ajdovščini, itak.

Žan Žveplan
Insekt

I.

Bilo je ne vem več kje, ne vem več, kdaj, vem le, da je dišalo po jagodah. Preblisk, katarza in gotovost, da nekaj ni povsem tako, kot bi moralo biti. Zatiranje pravega jaza mi je konec osnovne šole postalo samoumevno. V podzavest sem si zakoreninil načrt ignoriranja in zanikanja, ki je deloval precej časa, mi ugajal. Vendar resnica je bila vedno prisotna, tam nekje v ozadju. Tiho se mi je posmehovala in me dražila s podobami fantov. Največkrat od najboljšega prijatelja. V eni izmed zgodb, ki sem jih ustvaril v glavi, me je slekel že na hodniku. Srajco mi je zverinsko strgal s telesa in me potisnil ob zid. Leva roka je trgala dol hlače, desna me je božala od trebuha do ritke. Z jezikom mi je nenasitno dražil znamenju na vratu. Za trenutek se je ustavil ter me pogledal v oči. Videla sva se kot nikoli prej. Igrivo sem ga odrinil stran in vrgel na posteljo. Zdaj sem bil jaz na vrsti. Ne vem od kje mi znanje in pogum, ampak začel sem delati vse, kar sem vedno hotel. Mokra sva bila vsepovsod. Malo od potu, večina od sline. Nežnost je precenjena. Grobo sva hotela. Najprej sem ječal jaz. Prvič. Drugič. Tretjič. Potem pa on. Neštetokrat. Noč je bila dolga, zunaj je padal dež. Ko sva ležala v objemu, sva drug drugemu iskala mišice, da ne pozabiva, da sva še vedno moška. Bitje njegovega srca me je spominjalo, da ga imam tudi sam. Tisto noč sem si enkrat za vselej priznal, da sem gejt in da s tem ni nič narobe, vsaj ne zame.

Ampak to ni zgodba o mojih tegobah s samim seboj, to je zgodba o tem, kako sem skoraj izgubil nedolžnost. Bistvo nobene sicer ni v začetku, ampak najina se je začela s sestankom o kratkem filmu, ki naj bi ga skupaj posnela. Sprva nič posebnega. Ti naj bi snemal in igral, jaz pa režiral. Nekako sem vedel kje si, še predno sem stopil v sobo, vendar ni bila ljubezen na prvi pogled. Priznam, lep si mi bil, ampak to zame nikoli ni bilo dovolj. Vznemiril si mi telo, uma pa še zdaleč ne. Ko sva šla na kavo, se je komaj zares pričelo iskriti. Še nikoli nisem spoznal nekoga, ki bi bil tako zelo drugačen od mene in to me je neverjetno fasciniralo. Bil si vse, kar si nisem upal biti, in vse, kar sem vedno rekel, da ne bom. Že prej sem vedel, da si kurba, toda kmalu sem spoznal, da daješ pederski promiskuiteti popolnoma nov pomen. Spravil si me v trans, ker sem na nek način gledal odsev sebe, kot bi lahko bil. Naelektril si mi vsak del mojega biti in mi pognal srh po duši. Izgubil sem nadzor. Čutil sem kako mi dihaš za vrat, čeprav me še nikoli nisi objel. Sploh nisem videl več tvojih delov. Kot celota si mi bil bog od moškega in kakršenkoli opis bi ti delal krivico. Vedel sem, da si v drugi ligi, ampak domišljati sem si pa še vedno dovolil. S pogledom si me naredil trdega in potem sem se doma izgubljal v neskončnem toku brutalnih in neopisljivo intenzivnih drkov. Kaj vse sem ti delal! Všeč bi ti bilo, obljubim.

Tisti večer sem te sanjal. Hodila sva tako dolgo, dokler nisva pozabila na čas. Pred nama se je razprostiralo široko zeleno polje. Spodaj je dražilo kolena, zgoraj je žgečkalo rdeče nebo. Najini čuti so pridobili še dimenzijo tega travnika. Brez vsakršnega dvoma sva vedela, da takšen kraj preprosto ne more biti z našega sveta. Narava ni dovolj ustvarjalna, da bi se spomnila česa tako osupljivega. Spletено je bilo iz mladostniške domišljije, poletne vročice in poželenja. V vsaki bilki je sijal delček naju – intenzivno, a nekako neprisotno. Odsev najinih duš morda. Strmela sva v življenje samo, prostrano in neokrnjeno. Lahko bi prišla do konca, otipala njegov rob, celo odkrila nekaj povsem novega. Raje sva gledala drug drugemu v oči. Življenja naju je bilo še strah. Naenkrat si preprosto izginil in iznad obzorja se je prikazalo sonce. Počasi sem začel stopati proti njem. Previdno sem postavljал nogo pred nogo, medtem ko me je topel zrak zibal v miren zen. Ustavil sem se pred plešočimi delčki prahu, ki so zaznamovali mejo med tem, kar še bo in vsem, kar je bilo izgubljeno. Imelo me je, da bi zaplesal med njimi in se vrtel po ritmu sončnih žarkov. Globok vdih pred zadnjim korakom me za trenutek paralizira. Zavest se cedi s spomini, s strahovi ter z občutkom, ki ga ne prepoznam. Tu na sredini, med dvema svetovoma, se počutim domače, varno. Sesedem se na tla in začnem pisati, ker je to vse, kar imam. Ne pišem, da bi gledal v svojo dušo. Pišem, da ugotovim, če jo sploh imam.

Po številnih pijačah in večurnih pogovorih sem se naenkrat znašel na tvoji postelji. Opazoval sem vsak tvoj gib ter požiral vse tvoje besede. Tiho sem razmišljal o odločitvah, ki so me vodile do tega trenutka. Prišel si iznenada ter mi požgal notranjost. »Te lahko poljubim?« je še vedno odmevalo v tvoji zakajeni sobi. Samo nasmehnil sem se – nisva več potrebovala besed. Izgubila sva se v času, ki sva ga zapolnjevala drug z drugim. Zaznave so podivjale do neopisljivih višin in ekstaza v telesu je vrela kri. Čutil sem te vsepovsod. Grabila sva se grobo, po moško. Okus si imel po jagodah. Začel si mi odpenjati gumbе na karirasti srajci. Počasi. Grizel si mi vrat, roke pa so dražile bradavički. To, da sva bila trda, se ve. Samo prepustiti bi se moral, čisto preprosto bi bilo. Ampak ne, kepa v želodcu me je nabadala z resnico. Ni bilo popolno, ni bil še pravi čas, zato naju ustavim. Poljub v slovo je bil grenak. Na poti domov sem jokal. Ne od žalosti ali veselja. Jokal sem, ker sem se dokončno zavedal, da v primerjavi s svojimi sanjami nikoli ne bom dovolj, da realnost nikoli ne bo dovolj. In tako sem ob treh zjutraj sedel na klopci v nekem parku in pisal zgodbo večera. Ne kot je bila, ampak kot bi morala biti. Nežna sapica mi je mršila lase.

II.

Ob zori sem sedel v kavarni in še vedno ustvarjal isto fantazijo. Dekleti v kotu sta se hihitali in greli z metinim čajem. Tako prekleto znani sta mi bili. Kot brat, kot branjevka, ki me vsako jutro in somrak dobrovoljno pozdravi ter kot fantje, ki se mi vsako noč prikradejo v zavest. Po oknu so drsele kapljice, ki so risale moj odsev. Velike zelene oči so žgale več kot očitno resnico. Nepremišljeno sem šel prehitro in predaleč, a še vedno ne do konca. Morda pa, do konca začetka.

Naslednje dni sem preležal v postelji. Ne vem zakaj, ampak nekako sem mislil, da se bom lažje znašel v tem svetu, da bom prej sprejet. Izkazalo se je, da tu, med

temi ljudmi, med temi pedri, še bolj bom iz povprečja. Še vedno, po vsem, sem tisti mali fantek, ki strmi v prihodnost, ki ne bo nikdar prišla. Ujet sem med dvema ognjema, brez gasilnega aparata. Počasi se pomikata proti meni. Vročina mi ugaja, priznam. Opeklina mi že topijo kožo in kmalu od mene ostanejo samo tleče kosti. Spoznam, da tudi če sem kdaj bil, me že zdavnaj ni več in dokaz mene je le še v prahu in smogu. Okoli ostankov se začnejo gojiti žuželke – zdaj sem končno eden izmed njih. Insekt, ki vzbuja gnus in ničemer pravzaprav ne služi. Vendar ščurki me sprejmejo, brez vprašanj, brez pomislekov se hranijo z mojo prežgano esenco. Postajam del njih ter oni postajajo del mene. Skupaj rastemo v višine in naenkrat zopet stojim na svojih nogah. Na pogled isti kot prej, vendar očitno popolnoma drugačen. Metamorfoza je sijala v mojih očeh in mi oblivala telo. Na dlani mi je sedelo poslednje ščeme. Smejalo se mi je, rečem vam. Rahlo sem ga pobožal, ga poljubil v slovo potem pa pojedel. Sprva sem mislil, da sem bil reinkarniran, toda potem spoznam, da sem to, insekt, v resnici vedno bil. Šel sem domov in se zavil nazaj v posteljo, tokrat z nasmehom na obrazu.

Aleksandra Surla
Balerinke

»Seveda.«

»Se vidiva jutri.«

»Kako nas lahko pustijo tako dolgo čakati?«

»Kako lepa obleka!«

Hodnik je bil poln besed in glasov. Ti so se prepletali med seboj in se spletali v nove, nepredvidljive harmonije, le zato, da so se kasneje lahko razpletli in si še v istem trenutku našli novo družico. Besede so kar tekmovala, katera bo bolj izzvenela in katero bo izrekla takšna barva glasu, da bo lahko čimdlje prelebdela v prostoru. Vsi zvoki so bili tako zaposleni sami s seboj, da ni prav nihče slišal tihega, boječega zvoka balerink, ki so prav tedaj pristopile v prostor. Zadržano so drsale ob hladen marmor in si vtirale svojo pot. Ena mimo druge, vedno znova, vedno znova. A kdo bi jih sploh mogel opaziti? Njihov zvok je bil nevsiljiv, celo zdolgočasen morda, prav nič posebnega ni bil. Le občasno škripanje drobca peska, ki se je prilepil na podplat leve balerinke, je izdajalo, da so zjutraj v stavbo vstopile skozi zadnja vrata.

Ni še minila minuta, ko so se prav neopazno ustavile pred zaprtimi vrati. Nekaj mogočnega je buhtelo iz teh vrat; nekaj skrivnostnega in spokojnega. Komaj slišno je zaškripalo, vrata so se počasi odprla in balerinke so stopile na topel, dišeč parket. Spet so, tako kot prej, mirno nadaljevale svojo drsečo pot. Parket je bil gladek, prav udobno se je udajal pod njihovo težo. Dišal je po lesenih okruških, ki so padali po tleh tistim, ki so v tem prostoru vneto šilili svoje svinčnike. Edini vonj, ki je rahlo kazil to idilo, je bil vonj nekaj dni starega pasjega iztrebka, ki so ga balerinke pohodile zjutraj, ko so tekle čez travnik, da ne bi zamudile avtobusa. Za trenutek so se ustavile. Dišalo je po kartonu in papirju, po novih revijah in knjigah. Nekajkrat so se prestopile na mestu, se oddaljile od vira tega ugodje vzbujujočega vonja in se mu spet približale. Zašumele so strani mnogih knjig, dokler se prestopanje ni umirilo in niso koraki poniknili v enem od mnogih kotov.

Le še iz koticčka na drugem koncu prostora je bilo slišati tiho, umirjeno dihanje. To je občasno prekinil šušteč šum revije, ki je počivala v toplih rokah, ki so dišale po soli in po umetnem izvlečku orhidejinih cvetov. Prsti so se nebogljeno oprijemali strani in za seboj puščali majhne vlažne madeže. Od osebe je vel vonj po laseh, po nedefiniranem cvetju in umetnem mošusu. Vsake toliko časa je bilo slišati zamišljen vzdih, zdaj močnejši in s primesjo zmedenosti, drugič tišji in bolj umirjen.

Balerinke so še vedno mirno počivale v svojem kotu, stisnjene druga ob drugi. Trenutki so enakomerno minevali v spokojnosti prostora. Tu in tam so se premaknile, se nekoliko sprehodile, a so se vedno vrnile na svoje prvotno mesto.

Nenadoma je v prostor vdrl zvok tistih glasov, ki so se prej zunaj tako vznemirjeno borili za svoj obstanek. Njihov vstop je v delcu sekunde razbil spokojnost, po kateri se je še minuto poprej ta prostor tako odlikoval. Kmalu za tem je glasove izničil tihi zvok zapirajočih se vrat, iz tiste smeri pa se je zaslýchalo samozavestno stopanje človeka. Koraki so bili počasni, a odločni. Njegova postava se je zdela visoka in močna. Počasi so se približevali knjižni polici in se pred njo ustavili. Skozi prostor je svetlo zašumelo drgnjenje dlani, ob čemer se je razlegel močan vonj po svežem brinu in planikah. Trenutek za tem so v rokah že zašumeli listi ene od knjig, ki bo fistega, ki se je bo dotaknil naslednji, spomnila na prebujajoče se poletno gorsko jutro.

Koraki so se počasi pomaknili naprej. Kljub odločnosti, ki je kar buhtela od njih, je bilo zaznati nekakšno oklevanje. Ozračje v prostoru je bilo očitno premogočno tudi za tega človeka. Stopal je proti kotu, kjer je sedela oseba, od katere je vel vonj po cvetju. Ustavili so se:

»Olga, kakšno presenečenje,« je dejal kar malo preaglas.

»Običajno tukaj ob tej uri ni nikogar. Kaj berete?«

»Oh, le neko staro revijo, profesor. Pri enem od predmetov pišem seminarsko nalogo, zato moram poiskati nekaj primerne gradiva.«

»Kako pridni ste. Če bi bilo več takih študentk kot ste vi, se univerzam ne bi bilo treba bati za svoj ugled.«

»Nikar ne govorite tako, prosim vas. Mnogo kolegov poznam, ki so še bolj marljivi od mene. Sicer pa jaz vse, kar počnem, počnem iz lastnega zanimanja.«

»Oprostite mi, prosim, če sem vas užalil. To nikakor ni bil moj namen. A že tri semestre vas opazujem, kako z zanimanjem spremljate moja predavanja. Kako diskretno si zapisujete, kako budno spremljate dogajanje v predavalnici, medtem ko drugi lagodno in zdolgočaseno dremljejo.«

Zavzdihnila je. Verjetno je sklonila glavo in še bolj verjetno ji je rdečica oblila obraz:

»Takšnih reči mi ne bi smeli govoriti,« je rekla. V njenem glasu je bilo slišati žalost, ki se je mešala s strahom in precejšnjo mero panike.:

»Zakaj neki,« je odvrnil on. »Pridna študentka ste. To je dejstvo. Ne vidim razloga, da vam tega ne bi priznal.«

Nekaj nenavadnega se je zgodilo takrat. Stol, na katerem je sedela, je za nekaj milimetrov podrsal po parketu. Ob stolu je bilo slišati dva drobna koraka, ki jima je sledilo še nekaj drugih. Ti so obšli mizo, na kateri so bile zložene revije, in se napotili proti mestu, kjer je stal moški. Hip za tem je bilo nemogoče razločiti oster vonj brinovnega grma od žametnega vonja cvetočih orhidej. Vsi vonji so se spojili v prekrasen parfum, ki je postajal iz minute v minuto intenzivnejši. Za vsako noto, ki je postala del tega naključnega parfuma, se je zdela, kot da ne bi mogla nikoli spadati nikamor drugam.

Balerinke so vse do tistega trenutka tiho čakale v svojem kotu, takrat pa so se prestopile tudi one. Parket je pod njimi rahlo zaškripal, one pa so komaj opazno trznile. Ustavile so se in naredile nekaj neslišnih korakov naprej.

Ona si ni upala spregovoriti. Slišati je bilo le nekakšen vzdih olajšanja in zadrege obenem. Skozi prostor je zaplaval zvok bombaža, ki je počasi šumel vedno nižje, dokler ni končno dosegel tal. Trenutki so zabrbotali v nervoznem brezčasju.

Čez nekaj minut se je njena postava vzravnala, zašumelo je in močnejše zadišalo po laseh. Slišati je bilo prasketajoč zvok, ki je večkrat enakomerno potoval od vrha njene glave proti konicam las. Po mizi so spet zašumele revije, le da jih je bilo tokrat vedno manj. Njeni gibi so bili hitri, njeno dihanje plitko. Telo se ji je treslo, ko je s hitrimi preplašenimi koraki zapuščala prostor. Nepovabljeni zvoki so v prostor vstopili le za hip, saj je za seboj hitro zaprla vrata.

Njegovo dihanje je bilo enakomerno, tako kot tudi njegovi koraki. Počasi se je napotil mimo knjižnih polic proti kotu, kjer so stale balerinke. Te so se obrnile proti njemu ter mu s hitrimi koraki prišle naproti.

»Prav takšna je kot vse ostale,« je rekel on in skupaj sta zapustila knjižnico.

Inidra Mujanović
Igra

»Danes zvečer boš sam doma,« je rekel: »Brez prijateljev in žurk, da se razumeva.« »Kam pa greš? Ura bo že sedem, kdaj boš doma?« sem ga vprašal. »Na službeno večerjo moram, v hotelu bom prespal,« se je glasil njegov čisto neprepričljiv odgovor. Upam lahko samo, da se ne dobi s kakšno žensko, saj bi mamu to čisto potrlo. Kadarkoli je na službenem potovanju ima oče takšne ali drugačne obveznosti, kjer mora ostati čez noč. Ubogi mami se še sanja ne o tem. Ravno tako se mi zdi sumljivo, da se za take sestanke lepo pripravi. Zlika si že zlikane obleke, skrbno se brije, kopa se eno uro, neguje se tako, kot da bi bil supermaneken in je namenjen na neko ekskluzivno slikanje.

Zasliši se padec. »Oče, si vredu?« »Ja, ja nič ni,« mi zakliče iz kopalnice. Previdno vstopim v njegovo sobo. Na postelji sveža srajica, najlepša obleka kar jih premore. Heh, me prav zanima kak naj bi bil ta sestanek. Oče je direktor tovarne. Kot vodja ima neredkokdaj po službenem času še obveznosti. Vendar nočne obveznosti, hja... razmišljam o njegovi obleki. Res sem šele najstnik, a kmalu bom tudi sam nosil tako lepe obleke. Ko jo takole gladim z roko mi je vse všeč, mehko, sijaj. Kaj je to v žepu? Škatlica? Odprem jo in v njej vidim lepo zlato, diamantno zapestnico. Kaj? Zapestnica za sestanek. Haha, kako bo to opravičil, le kaj mi bo rekel, komu jo nosi. »Kaj imaš to? Zakaj mi stikaš po žepih? Pusti to nazaj!« je vzliknil, ko me je videl. »Za koga je pa to?« sem z neko zaničljivostjo vprašal. »To pa se tebe ne tiče! Grem zdaj, ti pa lepo končaj nalogo in spat!« mi je v malce povišanem tonu velel in šel. Nisem več vedel kaj naj bi naredil, niti trudi se ne opravičiti precej drag nakit, ki ga je vzel s seboj. Morda bi se moral pogovoriti z mamu, samo kako naj ji to povem...

Ah ta moj smrkavec, misli, da vse vé. Ne maram tega, da mi vdira v mojo zasebnost. Vedno se moram zagovarjati, ko me ni čez noč domov. In to svojemu otroku?!? Ah, danes bom to pustil za sabo, čaka me nekaj čudovitega. Zmenjen sem. S skrivnostno žensko. Dopisovala sva si že kak mesec. Lepi maili, oba zainteresirana. Všeč so ji vrtnice, rumene. To je tudi najin znak, oba bova z rumenimi vrtnicami. Z njo se dobim v najboljši restavraciji, seveda izven mesta, zato moram pohiteti.

Gledam jo, lepa ženska je. Stara okoli štirideset let, visoka, lepo grajena. Njen angelski obraz izžareva visoko samozavest. Kaj bo menila o meni? Ji bom všeč? Mar se bom prestrašil? Ne, tako žensko preprosto moram imeti. Pustim jo čakati petnajst minut. Ženske nemarajo čakanja, vendar ko moški pride, mu v hipu to spregledajo, saj njihov ponos ni užaljen, kot bi bil, če moškega sploh ne bi bilo. Natakarju naročim pijačo, nekaj močnega, to potrebujem. Za damo ob mizi pa to kar že pije. Odpravim se k lepotic.

Predolgo ga že čakam, mogoče je najbolje, da grem. Nikoli nisem marala čakanja, spravlja me ob živce. Marsikateri moški misli, da je to nekakšen kodeks zapeljivca, vendar ženske tega ne maramo. Ko se končno le prikažejo jim pogledamo čez prste, da se ne bi zmenek začel s prepirom in zamero. Ah je že tu. Ni mi všeč, da me je pustil čakati. Prisede zelo samozavestno. Opraviči se za zamudo. Postrežejo nama pijačo, nakar gospod naroči najboljši šampanjec. Haha, kako klišejsko, filmsko. Zdaj si ga podrobneje ogledam. Moški srednjih let, s temnimi lasmi. Kako so mu leta prizanesla. Na obrazu ima majhne gubice, vendar so ljubke in šarmantne. Lep obraz, še lepši zobje, ki se pokažejo ob prijetnem nasmehu. Tak moški ima zagotovo veliko sreče pri ženskah, in seveda veliko izbire. Ko ga takole opazujem si štejem v čast, da sem ravno jaz z njim tu, za tole mizo. Sprašujem ga s čim se ukvarja. »Sodnik sem,« mi odvrne. »Družina? Žena, otroci?« sprašujem dalje. »Ja žena in sin. Pa ti? Si poročena, imaš otroke?« »Ja, tudi,« je kratek moj odgovor. To so že preveč intimna vprašanja, se odločim, mislim, da oba veva zakaj sva tu. Dolgo se pogovarjava, njegove oči me požirajo. Zdi se mi, da me slači z očmi, ta občutek mi prija. Počutim se mogočno in zaželjeno. Končno tudi sama popustim zavore: »In, gospod sodnik, ste morda najeli sobo?« postanem kar direktna. »Sobo imam, vendar enoposteljno. Po pravici povedano, se nisem ničemu nadejal... ravno na prvem zmenku.« Pomislim, da bi mi moralo biti malce nelagodno ob njegovem odgovoru, vendar se mu samo nasmehnem. Odločim se, da ga povabim v svojo sobo, saj bova imela več prostora. Lepi gospod se ob tem z roko dotakne moje. Začutim mravljinice po telesu. Mislim, da bo noč še dolga in v tem pričakovanju odideva iz restavracije.

Po celi sobi postavim dišeče sveče. Nato odidem v kopalnico in tam napolnim masažno kad. Za ta večer sem si privoščila luksuzno sobo, v kateri bi, po pravici povedano, znala uživati tudi sama. Nežni vonj sveč preplavi sobo, preplavi mene. Vse je tako kot da sanjam. Tudi mojemu gostu je všeč ambient. »Nekaj imam zate,« mi reče in mi v roke potisne škatlico. »Malenkost za katero želim, da te krasi. Upam, da se ti ne zdim vsiljiv, vendar si me očarala.« Odprem škatlico in zagledam lepo dianatno zapestnico. Tako je lepa, sijoča. Nasmehnem se mu in mu velim naj me počaka. V kopalnici se slečem in se oblečem v svoje izbrano perilo. Svilen in provokativen korzet sem si izbrala za to priložnost. Samostoječe najlonke, vse v črno-rdeči kombinaciji. Malo si še razmršim lase, še malo parfuma, natakнем si zapestnico. Čaka me na postelji. Oh kakšno telo, kako je lepo grajen, kako je lep. Ambient, alkohol, zapestnica, vse se meša z njegovo sliko. Vstane in mi nežno poljubi. Moj bog, kaj spet čutim metuljčke? Po toliko letih metuljčki? Poljubi so vedno strastnejši. Ne sledim več dogodkom, vem samo, da si ga noro želim, želim si, da bi bil ta večer večer ali pa vsaj nepozaben. Položi me na posteljo in me poljublja. Njegove dotike čutim močno, so kot ogenj, ki me opeče kjer koli se me dotakne. Tako si želim, da se me dotika... tam kjer se me nihče ne... tam kjer najbolj čutim. Z vsakim dotikom si ga bolj želim... naj me že vzame. Slast po njegovem telesu me počasi hromi, v sebi čutim slo. Z zaprtimi očmi čutim vsak njegov dotik, vsak svoj utrip nečakanega srca. Mravljinici mi spreletavajo telo, vroče mi je, neznosno vroče. Ta trenutek bi rada podaljšala v večnost. Poljublja me, povsod me poljublja. Njegove mehke a hkrati

odločne usnice poljubljajo mojo kožo, kot da bi hotel poljubiti vsak del mojega telesa. Čutim njegove roke, ki gneteje moje telo. O bog, kako si ga želim. Spet mravljinca, spet neka prijetna mrzlica. Sam ne preHITEVA dogodkov, tudi sam si želi tega, a ne hiti nikamor. Dvigne se iz postelje in me odnese v kopalnico. Položi me v kad kar v spodnjem perilu. Ko se tudi sam potopi v vodo, me potegne k sebi. Poljubi in dotiki so vedno močnejši, strastnejši. Moje spodnje perilo ga več kot očitno vzburja. Poljublja me in mi z zobmi trga nogavice, hlastno odpenja korzet. Gnete me vse močnejše. Rahla, čisto rahla bolečina se spreminja v še večjo strast. Ščemi me, že močno. Želim si ga ob sebi, v sebi, na sebi. Božam ga strastno. Všeč mi je njegov izraz na obrazu, ko vidim kako mu prija. Tako lep je ta moški pogled, obraz, ko je z žensko. Pogled, ki se ženski redkogdaj posreči videti. Pogled, ki mi dá vedeti, da sem zaželjena, in da to kar počnem, počnem dobro. Prisesa se mi na vrat. Njegova sicer obrita brada me rahlo bode ob vsakem poljubu, a mi je všeč, zelo všeč. Poljubi name delujejo tako silovito, vzbujajoče, da se mi zdi, da ne bom več zdržala. Če se zdaj ne vzameva, se mi zdi, da se bom razpočila od tolikšnega ugodja. Popolnoma sem že onemogla od vseh teh močnih občutij. Naj se že zgodi, naj se zgodi. Tudi sam se ne zadrži več in si me vzame. Najprej nežno potem pa vse močnejše in močnejše. Tako v najinem plesu, v ritmu najinih src in teles najdem nasladi, ki me spreletava enkrat kot nežen val, drugič spet kot močen. Trenutki, ki se zdijo večni. Kriki najprej zamolkli, potem pa vse glasnejši in glasnejši. Oh, to bi lahko počela dan in noč. Čutim ga, kako se premika, čutim kako se vrti v meni. Njegove mogočne roke se ovijejo okoli mojih bokov in me potiskajo naprej in nazaj. Kak občutek, kak razplet čudovitega poželenja. Zdi se mi, da lebdim, da je moje telo popolnoma brez teže in me z moškim pod mano veže neka posebna vez. Z zaprtimi očmi ga čutim, čutim po vsem telesu. Mešajo se občutki lepega, strastnega, romantičnega, pomirjujočega,... občutki, ki me vedno znova in znova preplavijo. Čutim ga do zadnjega prsta na nogi. Privijem ga ob prsi, želim si, da bi cel zlezal vame, da bi bila eno samo telo in tam obstal. Tako močno si želim, da bi se najina vez nikoli ne prekinila. Da bi najin ples postal večni,... da bi bili najini telesi združeni za vedno. Kmalu se tudi sam ustavi in zapre oči. Še vedno me stiska k sebi in mi poljublja čelo. Srci še vedno bijeta tako močno, kot da bosta zdaj zdaj izkočili iz najinih prsnih košev. Še malo leživa v kadi, z zaprtimi očmi, med svečami, ki še vedno mirno gorijo in niti ne slutijo tega kar se je pravkar zgodilo v tem prostoru, kateremu dajejo luč. Po nekem času se prestaviva na posteljo, kjer se predajava drug drugemu še enkrat in še enkrat. Oba sva v nekem drugem svetu, oba zamaknjena. Zdaj je pomembno samo meseno poželenje, ki se mu vedno znova in znova prepuščava. Popolnoma onemogla se objeta potopiva u prijeten sen.

Oče je danes prišel šele po dvanajsti uri. Dišal je po parfumu, vendar ni imel pretirano moškega vonja. Ne morem verjeti, da to zares počne. Vedno znova mislim o mami. Kako bo šla čez to? Ga bo zapustila? Navsezadnje ga niti ne potrebuje. »Pomagaj mi pripraviti mizo, mama kmalu pride iz službe,« zakliče oče. Ah, le kako se ji misli odkupiti. Če bi do konca življenja sam kuhal kosila mu ne bo oprostila. Pripraviva mizo, prižgeva svečke. Kak romantik je ta moj oče, me zanima koliko ženskam tako prižiga sveče. Tak odpor čutim do njegovega početja, da sploh

nevem, če se bom lahko pretvarjal pred mamo. Pozvoni, odprem vrata. Mama je še vedno tako lepa, kot je bila na slikah pred dvajsetimi leti. Tak sijoč nasmeh ima, da človek sploh ne zdrži svoje slabe volje v njeni bližini. Pogladi me po laseh in vstopi. Odide do očeta in ga glasno cmokne. Kako žari, kako je srečna, niti misli si ne... sleče plašč in se usede za mizo. Na njenem zapestju se nekaj zalesketa. »Mama, kaj imaš to?« jo začudeno vprašam. Pokaže mi zlato, diamantno zapestnico, tisto, ki sem jo včeraj našel pri očetu. »Darilo, dragec, darilo, ki mi ga je tvoj oče dal za obletnico.« Zaljubljeno se pogledata in se cmokneta. Huh, počutim se malo izigranega, peče me vest zaradi obtožb, ki sem jih namenil očetu, vendar sem neznansko vesel, saj zdaj vem kam hodi oče in katera ženska ga vedno znova zapelje.

Igralka

Ada Černoša

Lär dig Svenska

Vse skupaj se je začelo z eksplozivno kombinacijo filofaksovih nemogočih urnikov in moje trmaste odločenosti, da se naučim jezika svojega najljubšega benda. Kajpada je lektorat švedščine potekal kakšnih petsto ur na teden in kajpada se približno polovice teh ur nisem mogla udeležiti zaradi obveznih vaj na prevajalstvu. Na srečo je bil profesor čisto nov in še povsem prevzet od dejstva, da mu je dejansko uspelo dobiti redno službo in mi je navdahnjen od svojega pedagoškega poslanstva goreče zagotovil, da lahko kljub odsotnosti od predavanj opravljam izpit. Mislim, da so bile tablica z njegovim imenom na vratih kabineta in tedenske govorile ure tiste, ki so ga tako prevzele, da mi je naročil, naj mu redno nosim naloge, ki so jih delali pri urah, in me, ko je bil še posebej dobre volje, pripravil do tega, da sem z njim odigrala katerega od dialogov v učbeniku. Ker si je dal toliko opravka z mano, sem imela pošastno slabo vest in sem divje pisala švedske spise in vadila tonemski naglas. Vendar pa so se nekje na polovici zimskega semestra vsi profesorji na prevajalstvu hkrati odločili, da so seminarske naloge najbolj učinkovita pedagoška metoda in sem imela naenkrat toliko dela, da sem se noč pred Šmitovimi govorilnimi urami ob pol štirih onesvestila v posteljo, ne da bi se sploh spomnila na stopnjevanje švedskih pridevnikov. Ko sem dopoldne oddala vse seminarske naloge in preverila urnik, sem doživela blažji napad panike in se po petih minutah brezglavega tekanja po drugem nadstropju odločila, da bo bolj častno, da grem na govorilne ure in priznam svojo napako, kot pa da jih brez predhodnega opravičila prešpicam. Nadela sem si torej svoj usmiljena vreden izraz in skesano odcapljala v Šmitov kabinet.

»Kar naprej, kar naprej!« je zadovoljno vzkliknil, ko sem vstopila. »Izvolite, sedite, danes vas čaka super vaja, ki smo jo delali v ponedeljek.«

Njegovo veselje me je tako potolklo, da mu nisem mogla pogledati v oči in sem se namesto tega opravičila oguljenim parketnim ploščicam: »Um ... gospod profesor, pravzaprav ... trenutno imamo na prevajalstvu ogromno dela in ... danes sem morala oddati dve seminarski in sem čisto pozabila ... hočem reči, ni mi uspelo ... um ... Nisem naredila naloge.« Še vedno si ga nisem upala pogledati, ker sem vedela, da ne bi prenesla njegovega otroško razočaranega obraza, ampak ko je bil sumljivo dolgo tiho, sem vseeno tvegala pogled navzgor. S prekrizanimi rokami in priprtimi očmi je pred mojim stolom stal kot kakšna seksi stripovska ilustracija in zapredel: »Sara, kaj se to pravi? Zakaj se trudim s popraviljanjem tvojih nalog, če tega povsem očitno sploh ne ceniš? Bi rada, da te kaznujem?«

Nisem bila prepričana, kaj se je v tistem trenutku zgodilo z mano, sem bila pa zato toliko bolj gotova, da je *njemu* povsem jasno, v kakšnem stanju sem.

»Zgrughhja,« mi je ušlo, Šmit pa je naenkrat spet bil pretirano entuziastičen in glasen kot po navadi in se je divje smehljal in vzklikal: »Izvrstno, se mi je kar zdelo, da boš za! Povej, kaj ti je všeč?«

»Um. Kaj.«

Mislím, da ga je moj odziv zmedel vsaj toliko, kot je njegov izbruh veselja mene. »No ... Saj ti je jasno, da se je treba v nasprotju s fenfikšni v resnici za vse scene vnaprej dogovoriti ... kajne? Prav, vidim, da ne. Ti bom poslal nekaj koristnih člankov, ti pa mi boš potem sporočila, za kaj se bova zmenila.«

In tako sem odkrila čudoviti svet fetišizma. Celo noč sem bila pokonci in se izobraževala na internetu. Najprej sem prebrala članke, ki mi jih je poslal Šmit, potem pa sem sledila povezavam v njih in povezavam na novih straneh in kmalu sem imela odprtih več deset zavihkov o pomenu privoljenja, varnostnih ukrepih in različni opremi. Izločala sem tiste, ki so me dolgočasili ali strašili, in pomnožila tiste, ki so name imeli podoben učinek kot profesorjev nastop popoldne ali me pripravili do tega, da sem spremenila mnenje glede nekaterih etičnih vprašanj, ki so se mi prej zdela popolnoma samoumevna. Zjutraj sem bila napol mrtva od utrujenosti in oči so mi gorele, vendar pa sem imela občutek, da sem čez noč postala poznavalka tematike, o kateri se večini ljudi niti ne sanja, in sem zato seveda nenadoma šestkrat boljša od te zadržte vaniljeve raje in sem se zvelkla v kuhinjo, da bi s svojim novim znanjem lahko solila pamet Oskarju, ki je ravno zajtrkoval.

»Veš, da je nekaterim ljudem všeč, če drugi lulajo na njih?« sem vprašala in važno dvignila obrvi.

»Ne bom lulal na tebe,« je odgovoril, ne da bi dvignil pogled s knjige, ki jo je bral.

»Seveda ne. V to bi oba morala entuziastično privoliti in jaz vsekakor ne bi. Sploh pa kdo bi potem to čistil.«

Ker ni odgovoril, sem ga brcnila pod mizo. »Oskar. Oskar. Sploh veš, kaj je entuziastično privoljenje? To je koncept, ki izvira iz feminizma in pravi, da morajo vsi udeleženci dati jasno, iskreno in dvoumno, ne, ne dvoumno, nedvoumno, se pravi da ne moreš podvomiti v njega ... Ne, čakaj, kaj pomeni dvoumno? Mislím, ne dvoumno, ampak nedvoumno?«

»Pomeni, da ga lahko razumeš samo na en način. Si bila slučajno celo noč pokonci? Ne bi šla raje spat in se bova popoldne pogovorila o straniščnih aktivnostih?«

Nikakor nisem hotela zamuditi predavanj, ampak ker sem v kopalnici stoje zaspala in se skoraj zadavila z zobno ščetko, je Oskar odločil, da ne grem nikamor in me transportiral v posteljo.

Ko sem se popoldne zbudila, je vse imelo čudovito novo perspektivo in po krajšem razmisleku sem bila hkrati povsem prepričana in čisto negotova glede tega, kaj naj odgovorim Šmitu. Ko mi je v eni uri uspelo napisati natanko štiri stavke in pol, sem si končno priznala, da potrebujem Oskarjev nasvet.

Najino razmerje že od nekdaj ni bilo jasno nikomur razen nama – v gimnaziji so vsi govorili, da se nama na šest kilometrov vidi, da bi morala biti skupaj, ko sva se končno razglasila za par, pa so naju začeli spraševati, kako sva lahko fant in punca, če pa se v najinem odnosu ni od prej nič spremenilo. Vendar pa je bilo nama tako čisto všeč in v tistem trenutku sem bila še posebej zadovoljna, da sva ignorirala ljudi in izumila novo vrsto zveze, ker običajnemu fantu verjetno ne bi mogla tako samoumevno razložiti situacije in ga zaslišati, kaj si misli.

»Bi te motilo, če se s Šmitom dogovorim za kakšno seanso? Misliš, da ne bo čudno, glede na to, da je moj profesor? Bi bilo mogoče pametno počakati do konca šolskega leta?«

»Saj veš, da mi je vseeno, kaj počneš z drugimi ljudmi, dokler od mene ne pričakuješ česa takega. Zaplesti se s profesorjem je sicer verjetno ena izmed tistih stvari, za katero te bodo vsi skušali prepričati, da ti bo nakopala težave, ampak tale Šmit zveni kot nekdo, ki ve, kaj dela, in ti po moje ne bo težil, tudi če bi se vama kaj zalomilo. Si tega res želiš?«

Pokimala sem. »Potem pa mi pokaži tisti osnutek, mogoče ti ga lahko pomagam dokončati.«

Ko ga je prebral, me je navihano pogledal. »Sara, saj veš, da je to zelo nedoločno?«

»Če pa nisem vedela, kako naj poimenujem ... *telesne dele*. 'Joškov' ne morem uporabiti v pisnem besedilu, 'prsi' pa zvenijo čisto preveč sterilno. Kaj šele podvozje! Še dobro, da Šmit ni predlagal, da se o tem pogovoriva, ker je slovenščina povsem nekoristna, kar se tiče anatomskega besedišča!«

»In potem, prosim, vtaknite svoj penis v mojo vagino in me pri tem zmerjajte!« je resno, kot da bere strokovna navodila, rekel Oskar. »Ne, to dejansko zveni hecno. Sara, ne bi bilo mogoče bolje začeti z nečem, o čemer bi bila dovolj prepričana, da bi lahko o tem razpravljala, ne da bi ti bilo nerodno?«

Imel je prav. Od navdušenja me je malo zaneslo, vendar pa sva potem sestavila prizor čisto brez *telesnih delov* in ko sem besedilo kakšnih stokrat »samo še enkrat preverila«, sem ga končno poslala Šmitu z vprašanjem, kaj meni, in šla delati eno izmed seminarских nalog, da bi se zamotila med čakanjem na njegov odgovor. Odpisal mi je šele naslednje jutro: »Sara, to zveni super. Predlagam, da se tokrat dobiva zvečer, ko na fakulteti ne bo več toliko ljudi. Ti v ponedeljek okrog pol devetih ustreza? Predelaj poglavje o svojilnih zaimkih, reši prve štiri naloge in se pripravi, da bova igrala od trenutka, ko prideš v kabinet. Lp, Robert Šmit«

Nisem bila prepričana, ali naj začnem od razburjenja tekati po stanovanju ali poskakovati na mestu in sem se zato odločila za kombinacijo obojega. Oskarja je to spravilo v izjemno dobro voljo, jaz pa sem do ponedeljka prizor v mislih tolikokrat izvedla, da se mi je zdel že čisto neresničen in ko sem potrkala na vrata Šmitovega kabineta, bi lahko bruhala od mešanice treme in navdušenja.

Profesor je sedel za mizo pri oknu, tako da mu nisem mogla videti v obraz. »Zamujaš,« je rekel hladno. »Sedi.« Čeprav me ni niti pogledal, je njegova prisotnost napolnjevala prostor, kot da bi bil Alan Rickman v enem izmed Rawsovih posebej zlobnih prizorov ali pa vsaj guru z izjemno natrenirano avro. Zdrsnila sem na svoj stol in prisluškovala, kako se je obrnil in s počasnimi, samozavestnimi koraki premeril prostor. »Odpri učbenik na strani 26 in na glas preberi odgovore pri prvi nalogi,« je rekel in prsti so se mi čisto rahlo tresli, ko sem položila knjigo na mizo in poiskala pravo stran. Prebrala sem prvi primer in ko ni ničesar rekel, sem nadaljevala. Za vsakim odgovorom sem nekaj trenutkov molčala, da bi lahko kaj pripomnil, vendar ni dal nobenih znakov življenja in sredi druge naloge sem se začela divje spraševati, ali si nisem najinega dogovora namislila ali pa ni morda Šmit psihopat, ki namerava povsem ignorirati najin scenarij in za mojim hrbtom ravno pripravlja mučilne naprave po svojem okusu. Na koncu tretje naloge me je začela grabiti panika in sem se previdno ozrla čez ramo, da bi videla, kaj sploh počne.

»Ali sem ti dovolil, da gledaš naokrog?« se je zadržal tako blizu mojega ušesa, da sem nehote najin prizor skoraj popestrila z lulanjem. Niti sanjalo se mi ni, da že ves čas stoji tik za mojim stolom in zdaj se je sklonil čezme in besno usekal po učbeniku: »Sram te bodi, Sara. Čisto vsi odgovori pri tej nalogi so bili napačni. Zakaj se sploh trudim s tabo, če si povsem očitno čisto nesposobna? Ti bom pokazal, kaj se to pavi zapravljati moj čas. Vstani.« Skušala sem se postaviti na noge, vendar je bila čudovita kombinacije njegovega obraza tik ob mojem in njegovega neizmerne besa odločno preveč in me noge niso niti slučajno ubogale.

»Dajmo,« je zagodel, me grobo zgrabil za nadlaket in me postavil pokonci. »Zdaj pa se skloni nad mizo.«

Bilo je veličastno. Dal mi je vedeti, da sem povsem ničvredna in popolnoma pod njegovim nadzorom, z vsako besedo, ki jo je zaničevalno izpljunil, se je ponižanje v krasnih valovih razlivalo čezme in ko je moja zadnja plat prvič spoznala moč njegove dlani, je bila to samo prijazna utelesitev vsega, kar mi je rekel. Bolečina mi je bolj učinkovito od besed povedala, da si me brez usmiljenja lasti in ko se mi je začelo zdeti, da še kakšen teden ne bom mogla sedeti, sem od sreče zastokala, on pa se je sesedel v stol poleg mojega in izdihnil: »Ohmoj bog, to je bilo popolno.«

Ničesar nisem mogla reči, zato sem samo pokimala. Nekaj časa sva sedela v tišini, ko se je ozračje počasi sprostito, pa je rekel: »Veseli sem, da si za začetek predlagala nekaj brez golote. Pozabil sem že, kako učinkoviti so takšni scenariji.«

»Pravzaprav sem najprej načrtovala nekaj drugega,« sem zardela. »Ampak sem si potem premislila.«

»No, upam, da nisi razočarana. Če ti je bilo danes všeč, lahko naslednjič ponoviva kaj podobnega, potem pa postopoma dodajava stvari in opazujeva, kako se bodo obnesle.«

Strinjala sem se. Hotela sem ga vprašati, kakšne prizore po navadi izvaja, če je že pozabil užitek takšnih, kot je bil najin, pa nisem bila prepričana, ali je to v skladu s fetišističnim bontonom, zato sem namesto tega pospravila učbenik in se napotila proti vratom.

»Se vidiva na predavanju,« je rekel Šmit. »Oh in kar si tiče tistih odgovorov, glede katerih sem se tako razjezil – v resnici so bili vsi pravilni, ampak ker se nisi nikjer zmotila, sem pač malo improviziral. Lahko noč.«

Z Robertom sva se dobivala skoraj vsak teden in tako sem kmalu ugotovila, kakšne prizore po navadi izvaja in zakaj so mu tako pri srcu. Poleg tega sva bila vedno bolj predrzna tudi izven njegovega kabineta.

»Dobro jutro, Sara,« me je avtoritativno pozdravil, ko sem se nek ponedeljek po naključju peljala z istim dvigalom kot on.

»Dobro jutro, gospod profesor.«

»Čedna obleka. Upam, da jo nameravate nositi tudi zvečer.« Čutila sem, kako so mi lica zagorela, on pa je ostal povsem hladen.

»Pozdravljeni, gospod dekan,« je mirno rekel, ko se nama je v naslednjem nadstropju pridružila gruča študentov in profesorjev. »Krasno vreme, kajne?«

»To pa res,« je pritrdil dekan in ko sem tako stala sredi vseh teh ljudi, me je najina skrivnost žgala v trebuhu, da se med naslednjim predavanjem niti slučajno nisem mogla osredotočiti na italijanske odvisne stavke in sem namesto tega celo stran v učbeniku obrobila z elegantnim okvirjem iz čisto drobnih falusov. Tisti večer mi je prvič zdrsnil z roko pod obleko, med tem ko sem morala na glas vstavljati predloge v povedi in še zdaj nimam pojma, kako mi je uspelo kar koli pravilno rešiti.

»Mislim, da si danes še posebej zaslužiš čaj,« je rekel, ko sva prišla k sebi. Na koncu vsakega srečanja sva še nekaj časa sedela v kabinetu in klepetala. Najin odnos se je čudovito razvijal: na začetku vsake seanse me je vsakič bolj ponižal in na kocu sva bila vedno boljša prijateljca.

»Robert,« sem rekla in vzela skodelico, ki mi jo je ponudil, »včeraj sem se skregala z nekim bedakom na fejsbuku, ker je trdil, da fetiši razkrivajo, česa si res želimo, pa si ne upamo priznati. Sama ne bi nikoli nikomur pustila, da bi mi zares storil kaj takega, kot si mi ravnokar ti, ampak kaj če ima prav? Kaj če sva oba ponotranjila

nezaslišane količine mizoginije in si samo domišljava, da verjameva v enakopravnost spolov in odnosov?»

»Ah ja,« se je nasmehnil Robert. »Ne vem zakaj, ampak ljudi blazno veseli, če lahko diagnosticirajo druge in jim delijo navodila za pravilno življenje. Sam sem se ravno zaradi takih pametnjakovičev včasih sovražil že samo, če sem gledal kinky pornografijo, ampak ko sem spoznal feministko, ki je uživala v zaigranem posilstvu, se mi je posvetilo, da fetiši nimajo nobene povezave s preostankom osebnosti. Pa tudi če bi v resnici šlo za ponotranjeno umazanijo – ali nimamo vsi ogromno potlačenih težav? Ni enakovreden odnos, v katerem počeneva samo to, kar nama obema ustreza, najbolj ironičen upor proti patriarhatu?»

Njegov odgovor me ni spravil v dobro voljo samo zato, ker se mi je ideja zaigranega posilstva že nekaj časa zdela zanimiva. V resnici sem bila, odkar sva se začela dobivati, grozno zadovoljna s svojim življenjem: ne le da sem si lahko domišljala, da sem strašna frajerka, ker počnem etično odgovorne packarije s profesorjem in da sem imela veliko več časa, ker sem nehala hoditi na lektorat švedščine, kjer so snov obravnavali veliko počasneje, kot sva jo midva na zasebnih urah (poleg tega sem razvila rahlo neroden refleks na švedske predloge in sem se jih raje učila, ko ni bilo nikogar v bližini), imela sem občutek, da v zasebnem življenju počnem natanko to, kar mi ustreza, in tudi najino razmerje z Oskarjem se je še poglobilo. Po vsakem srečanju z Robertom sem mu natanko poročala, kaj sva počela in kako se mi je zdelo, zaupala sem mu najbolj umazane želje in strahove in čisto zares sva razvila tisti mitičen kičast odnos, v katerem lahko človeku poveš prav vse. Ker me je seks z drugim tako še bolj povezal z mojim fantom, sva sklenila, da svojo na novo izumljeno vrsto zveze tudi uradno izpopolniva s soglasno nemonogamijo.

»Hej, Sara,« me je tako vprašal, ko sva nekega večera vegetirala na kavču, »misliš, da bi lahko kdaj šel k Robertu, čeprav nisem njegov študent? Bi ... bi te to motilo?»

Zravnala sem se tako sunkovito, da mi je posoda s pokovko padla iz naročja in so koruzna zrna okrasila preprogo z zelo avantgardnim vzorcem. »Oskar? Ti bi rad šel k Robertu ... odigrat kak prizor? Zakaj mi nisi prej povedal, da te to zanima?»

»Ker nisem vedel, da me. Odkar mi razlagaš o tem, kaj počneta, pa sem precej razmišljal, in mislim, da bi mi bilo kaj takega lahko všeč ... če ne bi vključevalo telesnih delov. Telesni deli so fuj.«

»Hm. Po moje bi bil za. Tako ali tako se ne dobiva samo z mano in ravno zadnjič mi je povedal, kako se pri vsakem predmetu, ki ga predava, najde nekdo, ki ga popolnoma fascinira vloga profesorja in ideja zasebnih ur. Poleg tega so mu scene brez dotikanja prav tako všeč kot tiste, ki vključujejo seks ... Najbolje, da ga greš vprašati.«

Sicer nisem niti približno razumela, zakaj kdorkoli ne bi hotel imeti opravka z Robertovim čudovitim penisom, vendar sem Oskarju privoščila, da se zabava na svoj

način in med čakanjem na njegovo poročilo sem bila vsaj tako nestrpna, kot ko sem sama pričakovala njegov odgovor.

»Oskar Oskar Oskar Oskar Oskar Oskar,« sem ga napadla, takoj ko je stopil skozi vrata. »Kako je bilo?«

»Zanimivo,« je previdno odgovoril. »Sara, se ti kaj sanja, s koliko ljudmi se Robert dobiva? Komaj sem odprl usta, pa mu je že bilo jasno, zakaj sem prišel. Iz predala je izvlekel celo mapo z naslovom 'Kink' in mi dal tale obrazec, ker 'ima tako boljši pregled nad tem, kaj je komu všeč'.« Pomolil mi je vprašalnik. »Si ti morala izpolniti kaj takega?«

Začudeno sem preletela vprašanja. »Ne ... Mogoče pa je to začel prakticirati šele v zadnjem času, če se dobiva z malo več ljudmi. Kako debela pa je bila tista mapa?«

Naslednji ponedeljek sem Roberta previdno vprašala o številu partnerjev in to, kar je v odgovor potegnil iz predala, ni bila nikakršna mapa, bil je *fascikel* in to tako poln, kot da bi Robert v njem vodil računovodstvo celotnega germanističnega oddelka.

»Vau,« sem izdabila, ker od šoka nisem bila sposobna pripomniti ničesar bolj inteligentnega. »Nisem vedela, da si tako priljubljen.«

»Tudi mene je presenetilo,« je veselo odgovoril. »V zadnjem času se je skoraj vsak teden oglasil kdo nov, in ker pač nisem mogel nikomur odreči tega veselja, sem se odločil malo organizirati.« Zadovoljno je potrepal fascikel. »Tak sistem je nadvse koristen. Začel sem delati statistiko najpogostejših fetišev in izboljševati prizore in ker bi bilo sebično vsega tega znanja ne deliti z drugimi, sem si omislil spletno stran, na kateri dajem nasvete. Še sam ne morem verjeti, kako obiskana je.«

Obraz mu je sijal od zadovoljstva, jaz pa sem upala, da se na moje ne vidi, da kljub temu da sva bila z Oskarjem čisto preveč ponosna na svojo nemonogamnost, niti slučajno nisem bila sposobna prebaviti dejstva, da si Roberta tako množično delim. Seveda je bilo takšno upanje skrajno naivno in Robert je videl naravnost skozi moj grenki prisiljeni nasmešek.

»Oh, Sara, prosim, ne bodi užaljena,« me je hitel tolažiti. »Ti si bila prva študentka, s katero sem se začel dobivati, in če ne bi bila tako odgovorna in tako čudovita, se nikoli ne bi upal zmeniti s še kom drugim s fakultete. Vsak odnos, ki ga imam s katerim izmed svojih podrejenih, je povsem drugačen, in nobeden ne more nadomestiti tega, kar imam s tabo. Ali imaš ti Oskarja kaj manj rada, odkar se dobivaš z mano?« Nekaj trenutkov je v zadregi mencial na mestu, potem pa me je nerodno potrepal po rami. »Oprosti, ni bilo fer od mene, da ti nisem povedal, s koliko ljudmi sem zmenjen po novem ... Mislim, da bom moral na svoji strani najprej samemu sebi dati kakšen nauk o solidarnosti in odkritosti do vseh vpletenih.« Poklapano me je pogledal. »Verjetno sem danes jaz tisti, ki si zasluži, da bi ga našeškali. Kaj če današnji prizor prestaviva na naslednji teden in te namesto tega peljem na sladoled?«

»Samo če greva k Zvezdi, njihov sladoled je edini dovolj dober, da se mi odkupiš za zamujene orgazme.«

Sladoled sva naročila v kornetu in šla na sprehod ob Ljubljani. Pogovarjala sva se dve uri in niti enkrat nisva omenila fetišizma: raztrgala sva večino njegovih sodelavcev in mojih kolegov na faksu, tekmovala v dokazovanju, katera izmed najinih družin je bolj čudaška, razlagal mi je o letu, ki ga je preživel v Stockholmu, in me spraševal o mojem odnosu z Oskarjem. Bil je verjetno prvi človek, ki ga ni čudilo, da ne spim s svojim fantom.

»Ne vem, njega te stvari preprosto ne zanimajo, meni pa se najin odnos tudi zdi čisto okej takšen, kot je.«

»Ali ni to najpomembnejše? Sam sem se že zaljubil v ljudi, ki se jih ne bi niti dotaknil, spal z ljudmi, ki so mi bili všeč samo, ko niso govorili, in praktical fetishizem z ljudmi, s katerimi ne bi nikoli spal.«

Pogovarjati z njim se je bilo približno tako enostavno kot pisati dnevnik na Tumblrju; ničesar ni obsojal, nad stvarmi se je čisto preveč enostavno navdušil in ko sva se poslovila na avtobusni postaji, nisem več niti malo žalovala za tistimi orgazmi.

Najino druženje je potrdilo mojo teorijo, da opravljanje zblizuje ljudi, saj sva si od takrat naprej brez sramu zaupala vse želje. Posledično so bile najina srečanja vedno boljša, za kar sem bila neskončno hvaležna, saj je bila tedenska doza zmerjanja edina stvar, zaradi katere sem prenesla vse mučenje, ki ga je prineslo poletno izpitno obdobje. Včasih, ko se je Oskar ubijal v knjižnici, jaz pa sem potrebovala nekoga, ki bi me poslušal, kako se smilim sama sebi in me potem nagnal nazaj za knjige, sem se v njegovem kabinetu oglasila tudi čez dan in po posebej ponižujočem ustnem izpitu sem se napotila naravnost k njemu. Ravno sem hotela potrkati, ko so se vrata divje odprla in vidno razdražena predstojnica germanistike je odločno odkorakala proti stopnišču, ne da bi se mi opravičila, ker mi je skoraj raztreščila obraz z vrati. Previdno sem stopila v kabinet. Robert je sedel za svojo mizo, v naročju je imel uradno pismo in rahlo izgubljeno strmel predse.

»Hej,« sem rekla in se divje spraševala, kaj naj naredim. Še svoje žalosti nisem spodobna obvladati, kaj šele, da bi pomagala komu drugemu. »Je vse v redu?«

»Odpustili so me,« se je namrščil. »Ker nisem skrbel za birokracijo. Predstojnica je rekla, da so našli drugega, bolj odgovornega kandidata za moje delovno mesto. Ne razumem. Zakaj je birokracija tako pomembna? Zakaj ni dovolj, da dobro predavaš in našeškaš študente, če te prosijo za to? Kako ima kdorkoli ob vsem tem sploh še čas za birokracijo?«

»Ampak Robert,« sem se nasmehnila, »saj si vendar zelo vzorno vodil birokracijo.« Pomignila sem na predal, v katerem je hranil fascikel.

»Res je!« Izvlekel je fascikel. »Naj se predstojnica vrne in si to ogleda! Ali pa mogoče raje ne, ker me potem ne bodo samo odpustili, ampak poleg tega še tožili.«

Nisem bila prepričana, ali se lahko temu smejim ali ne in sem ga raje vprašala, kaj namerava zdaj. »Boš šel spet na Švedsko?«

»Mogoče. Veš, da me sploh ne skrbi – moja spletna stran ima v zadnjem času toliko ogledov, da lahko za silo živim tudi samo od oglasov na njej.«

»Vidiš,« sem odgovorila. »Vse to zaradi birokracije. In potem praviš, da ti ni jasno, zakaj se predstojnici zdi tako pomembna. Oh,« sem se potem spomnila, »ali to pomeni, da se ne bova več mogla dobivati v tem kabinetu?«

»Na to sploh nisem pomislil! Mislim, da je to še huje od izgube rednih dohodkov in zastoj parkirišča v centru mesta! Se hočeš nocoj še zadnjič dobiti tu in onečastiti prav vsako mizo?«

»Z veseljem ... *gospod profesor*. Vendar pa sva prejšnji teden rešila zadnje poglavje v učbeniku, naj napišem kakšen esej ali kaj podobnega?«

»Oh, nikar se ne boj, da nama je zmanjkalo poglavij. Zdaj ko tako ali tako ne delam več tukaj, nimam slabe vesti ti podariti šolske lastnine. Izvoli.« S police je pobral drugi, tretji in četrti del učbenika *Lär dig Svenska* in mi jih zvrnil v naročje. »Reši prve štiri naloge in se vidiva zvečer.«

Anja Radaljic

DEGRADACIJA NEKE ČEŠPLJICE**Od primišljanj do raz-misljanj (roman v nadaljevanjih)**

5.

Sofija sama leži v postelji za dva. Rjuhe pod njo so pomečkane, prevleke blazin so se navzele vonja po potu. Dragan je že odšel. Sofija pogleda na uro. Dragan že dve uri in pol dela. Njegova služba ima nepredvidljivo dolg delavnik, ki pa se vselej začne ob sedmih zjutraj. Sofija se obrne na trebuh in se pritisne tesno ob vzmetnico. V nos ji udrarja vonj po prepotenem Draganovem telesu in njenem lastnem, rahlo kovinskem, z muškato aromo pomešanem znoju. Premetava se po postelji, nikakor se ne more dovolj udobno namestiti. Obrne se na hrbet in nato nazaj na trebuh, zadnjico ponovno pritisne navzdol in se podrgne ob vzmetnico, prevali se na bok in spet na hrbet. Tako obleži in strmi v strop.

Prizori preteklega večera se ji kot fotografski posnetki vrstijo pred očmi. Draganov napeti penis, ki pritiska ob njeno stegno skozi tanke hlače njene pižame in njegovega spodnjega perila, gnus, ki ga ob tem občuti. Priklicani glavobol, sterilna kuhinja in kozarec vode z aspirinom. Vsiljivi vonj po njegovem spolovilu in senca sramu. Nekoliko obžalovanja, njegov široki hrbet v beli promocijski majici, neznosna teža tišine. Neizpolnjujoč občutek olajšanja.

Sofija čuti vse bolj in bolj prepoznaven občutek ščemenja. Zunaj nekdo kosi travo. Sofija si z naraščajočim vznemirjenjem seže z roko pod zgornji del pižame. Otipa svoje majhne, čvrste prsi, nežno jih podrgne, seže pod majico še z drugo roko in dojki stisne v dlani. Zunaj brni bencinska kosilnica, katere trde, valjaste ročaje držijo močne moške roke. Sofija nežno uščipne svoji bradavički.

Moški, ki kosi zunaj, pridobi Feliksov obraz. Njegov oglati nasmeh jo vznburja, kakor jo je – prizna si – vznburjal že prejšnji večer. Čuti, kako njena nožnica nabreka, kot sočno, rožnato meso lubenice, ki le čaka, da nekdo nežno zagriže vanj.

Nenaden ropot od zunaj jo preseneti. Zdi se ji, da sliši nekoga, kako stopa po hodniku. Ena izmed dlani ji zamrzne pod popkom. Da ni morda - ? Ne, koraki odzvanjajo v vedno bolj oddaljenem topotu. Menda le neki sosed. Sofijino srce razbija, ko se ji pred očmi riše njegov obraz, široko razprte oči, nekaj tistega spolzkega, mokrega dregeta nekje med roženico in zenico, nekaj tistega bisernatega, ki se razliva čez beločnico. Spomni se majhnega nožka, ki je tenko rezal kisle kumarice, majhne, komajda nekaj centimetrov dolge, a sladko podolgovate. Spomni se njegovega begavega pogleda. Tisto srebrnkasto ne izgine več z njegove beločnice.

Sofijino srce se umiri, zunaj še vedno brenči kosilnica. Sofija začuti svojo toplo dlan le malo pod popkom, njena nožnica je še vedno nabrekla in sočna čaka dotika od znotraj. Tiste moške roke gotovo še vedno drhtijo na vibrirajočih podolgovatih ročajih, trdne in močne. Obraz z močnim nosom se zdaj kvadratasto smehljajoče spušča

med njene noge. Z ustnicami podrsa po notranjem delu njenih tenkih, vitkih stegen in nato prav narahlo, ravno toliko, da začuti dotik, ki jo spreleti od vratu do stopal, po vseh hrbtenici, z njimi podrgne ob veliki sramni ustnici, gladko obriti, ki se še stikata kot majhna skutina žemlja, ki jih je Sofija tako neskončno rada kradla iz nakupovalnega vozička svoje mame, ko sta se skupaj, takrat še z ročico v roki, odpravili po nakupih. Sofijini prsti gladijo, čisto rahlo božajo, njena nemirna dlan le stežka ohranja svoje gibe mirne in lahke. Ustnice oglatega smehljaja se nežno muckajo ob mehko kožo Sofijine vulve, te pa se debelijo, polnijo se s krvjo in rastejo kot z marmelado – sladko sredico – polnjeni buhtlji. Pritisk narašča in ustnice Sofijinega splovila se razpirajo kot v poljub, ko kvadratasti smehljaj nenadoma dvigne pogled, njegova brada je vsa mokra in lepljiva. Prodorne srebrnosive oči so zdaj rjave kot temna čokolada, taka s sedemdesetimi odstotki kakava, taka, ki je ščit za srce. Sofija začuti, kako se v njej nekaj srkrči, njena vzburjenost poskoči kakor jojo in se skriva kakor polžek v hišico. A nato – povsem nepričakovano – čokoladne oči zableščijo, mlečno srebrnino zamenja kovinska, kot led trdna, hladna prevleka. Glava se skloni niže in z enim samim močnim gibom jezika razpre Sofijino osramje, ga sleče in razgali. Njeni prsti zdaj močno pritiskajo, surovo grabijo in s krožnimi gibi masturbirajo njen, kot gozna jagoda pordel in nabrekel klitoris. Moški med njenimi stegni ga čisto nežno grizlja in poljublja, ga liže in ga ljubkuje.

Sofija ni več sama. Ob njej ležita gola moška, se prižemata k njej, njeni boki so kakor obrasli z nijma, Sofija je nenadoma kakor plodno drevo, preko stegen ji oba oblastniško polagata svoji poraščeni, močni, moški nogi, se vsak z eno dlanjo sprehajata po njenem mednožju, jo božata, ukleščata jo v svoj močni prijem. Eden izmed njiju ji prste potiska v nožnico, drugi s prstom močno, čvrsto, pritiska na njen ščegetavček. Zaželi si še več, bolj grob, močnejši pritisk in v glavo ji šine slika petletne deklice, majhne, suhljate, ki se s sveže prebujeno, breskvici podobno vulvo, pritiska ob kuhinjski stol in kroži z ozkimi deškimi boki, dokler ne začuti hitrega, nadvse prijetnega utripanja v mednožju.

Sofija odrine oba moška ob sebi, sleče svojo pižamo, s prsti si nezadržno draži tako zunanje, kot notranje spolovilo, pogled ji tava po prostoru, dokler ji nazadnje ne obvisi na nočni omarici ob postelji, na kateri še vedno stoji kozarec z vodo, ki ga je, po zaužitju analgetika, pretekli večer prinesla v spalnico. Zdaj kozarec položi na tla in golo, mesnato, bahavo nabreklo spolovilo pritisne ob vogal nočne omarice, ki ji razmakne sramne ustnice in sprejme nase njeno povečano gozdno jagodo.

Moška stojita ob njej, ledena prevleka čokoladnega ščita jo slastno zadržuje in sivosrebrni golobi jo potiskajo čez rob, ko kroži s svojimi, zdaj že povsem razcvetelimi, ženskimi boki. Kroži in se pritiska in se izgublja.

Vse je praznina, iskrivo bela kot nežen, sveže zapadli sneg. Vse je en sam lesket, kakor da bi gola sedela v brušenem diamantu, brez toplote, hladu in vsakršnega nadaljnega človeškega občutja. Diamant, v katerem zdaj zagotovo tudi v resnici sedi, niha, se ziblje kot vrtiljak z zlatimi konjiči, ona pa se dviguje v njem in se spušča kot na čudovitem trampolinu, ki otroška telesca nosi na rožnate oblake in pod sonce, ter nato – povsem nenadoma – obstane, zalebdi. Kristal, ki ji je obdajal telo se razpoči, razdrobi, razsuje kot pršenje mlade pomladne rose in pada, pada. Okoli nje

se svetlika na tisoče drobcenih draguljev, v katere se je od neznanokje ujel širok spekter rožnate barve.